

MINISTERUL DE INTERNE

95086

D 001503

Δ1503

COMPLICII

272

Nr. 99

1972

STRICT SECRET

Aprobă de colectivul de
conducere al Institutului
de la data de 5.10.1972

COMPLICII

Articol
de Ion Dima
cu Mihai Martin

Nr. 99

1. RAMNON ELIEZER, ALIAS HERSCOVICI ABEL

Mulți dintre numeroșii oameni de afaceri care vin în România pe linia schimburilor comerciale tot mai intense efectuate de țara noastră cu străinătatea sînt în realitate simpli intermediari, care doar mijlocesc actele de vânzare-cumpărare ce au loc între furnizori și beneficiari. Unii dintre acești intermediari provin dintre foștii cetățeni români sau străini, care dispun în diverse instituții și întreprinderi românești de o serie de relații ce și le-au făcut înainte de a pleca definitiv din țara noastră. Punîndu-se în slujba unor firme comerciale care li angajează totmai în virtutea faptului că au cunoștințe în România, intermediarii de profesie primesc de la furnizori comisioane fixe sau procente, plus cheltuieli de reprezentări, deplasări, cazare etc. Cîștigurile obținute de ei sînt direct proporționale cu cantitatea de marfă vîndută și cu prețurile la care reușesc să o desfacă. Așa stînd lucrurile, intermediarii sînt interesați să plaseze produsele furnizorilor în condiții cît mai avantajoase pentru aceștia, recurgînd adesea, cu sprijinul unor funcționari români imorali, pe care uneori reușesc să-i corupă, la încheierea de tranzacții frauduloase, în dauna economiei naționale. Mai mult decît alții, unii dintre acești intermediari vin în țara noastră cu o serie de sarcini de spionaj sau sînt chiar ei înșiși cadre ale anumitor servicii de spionaj străine.

De aceea, este necesar ca toți ofițerii de securitate, dar mai cu seamă cei de contraspionaj, precum și cei cu sarcini pe linia comerțului exterior să acorde atenția cuvenită acestor indivizi și printr-o supraveghere informativă generală calificată să-i descopere din vreme, pentru a fi în măsură să le lichideze operativ acțiunile ostile.

Un asemenea individ s-a prezentat în iarna anului 1961 la o întreprindere română de comerț exterior, cu intenția declarată de a vinde motoare de vapoare de tonaj mic produse de către o firmă engleză. În discuțiile purtate cu specialiștii români, acesta s-a dovedit însă totalmente nepregătit din punct de vedere tehnic, neputând să explice nici cele mai elementare caracteristici tehnice ori funcționale ale produsului pe care îl oferea. În schimb, prețurile sale erau cu 28% superioare celor la care se achiziționase produsul respectiv până la acea dată.

În aceste condiții, afacerea nu s-a putut încheia, cu toate că străinul făcuse unele reduceri însemnate de preț. Prin prisma rezultatelor tratativelor respective s-ar putea trage concluzia că primul vizit în România al acestui individ se soldase cu un eșec total, dar, așa cum s-a dovedit ulterior, nu era vorba decât de preludiul unor acțiuni ostile pe care el în cauză avea să încerce să le întreprindă în anii următori. Pentru început, rușinea sa nu fusese alta decât aceea de a arăta că se ocupă cu încheierea de tranzacții comerciale, de a-și pune la punct unele amănunte ale rolului pe care avea să-l joace mai târziu.

Din pașaportul lui rezulta că se numește Ramnon Eliezer și că ar fi născut la Cernăuți, la 1 decembrie 1914. Era căsătorit și domicilia în Tel Aviv, pe una din străzile principale ale orașului. Din afirmațiile sale rezulta că s-a stabilit în această localitate încă din anul 1932, împreună cu părinții, fiind chemat de o rudă înstărită. Vorbea curent limbile germană, română, engleză, rusă, ebraică și arabă și avea o înfățișare de atlet, cu privire inteligentă și pătrunzătoare. Fiind o fire deschisă și agreabilă, își făcea destul de repede anturaj. Nu-și contrazicea niciodată interlocutorul, căruiu, vădit interesat, îi descoperea o multime de calități, atribuindu-i însu-

șiri pe care, de fapt, nu le avea. Remarca ușor orite modificări în atitudinea celor din jur și era permanent preocupat să fie util oamenilor. Se declara un admirator al realizărilor poporului român și „regreta” că nu poate ajuta, după puterile lui, la opera de edificare a noului societăți românești.

Cu atâtea calități și manifestări de bune intenții, Ramnon Eliezer i-a impresionat pe unii dintre cei cu care a venit în contact, astfel că în anul 1972 a reușit să devină reprezentantul unei întreprinderi românești de comerț exterior pe piața israeliană, contra unui comision de 3%. Situația convenea ambelor părți, în sensul că întreprinderea ce-l angajase realiza desfacerea unor produse greu vandabile (seceri, tirnăsoape, furci, topoare etc.), iar el avea asigurată un „cistig” teimui și largi perspective de a voiaja regulat în România. Se pare că pentru moment străinul nici nu-și dorea altceva.

În foarte scurt timp, Ramnon Eliezer a devenit un client obișnuit al marilor restaurante bucureștene, vizitând uneori și legăția israeliană.

Deși ori de câte ori seosea în țară avea motive plauzibile, odată semealat în cadrul supravegherii informative generale că are o comportare suspectă era firesc să fie în continuare în atenția organelor de securitate, pentru a-i cunoaște mai bine, alături sub aspectul tuturor laturilor preocupărilor sale, rit și sub cel al biografiei.

Trebuia de urgență aflat cine era în realitate Ramnon Eliezer, cum se numea la data emigrării și ce rude și relații avea în țară.

Întrucât investigații la locul nașterii nu se puteau face, toată atenția s-a acordat obținerii de date cu ajutorul rețelei informative. În cadrul acestor eforturi de dezlegare a tainelor ce învăluiau persoana lui Ramnon Eliezer, primul indiciu mai important a fost oferit de către un informator care, cu ocazia unei mese protocolare, avusese prilejul să discute mai mult cu străinul. În discuția respectivă, acesta se dovedise un bun cunoscător al orașului Iași — unde informatorul își făcuse studiile universitare — și își manifestase interesul de a afla cum

arăta acum piața Alexandru Ioan Cuza, după terminarea noilor lucrări de sistematizare. Acest interes era motivat de Ramnon prin faptul că își făcuse o parte din studiile liceale în orășul Iași.

Intrucît în rețea exista un informator original din Iași, de vîrstă apropiată cu străinul, și bînuindu-se că acesta l-ar putea cunoaște, s-a organizat punerea sa în contact vizual cu Ramnon. Nota furnizată ulterior de către informator a atestat că indoliile privind identitatea lui Ramnon erau îndreptățite.

„Individul pe care l-am văzut — scria informatorul — pare a fi un anume Hercovici-Abel, al cărui părinti aveau o prăvălie de mărunțiguri lângă hala centrală din Iași. Nu-mi amintesc bine numele mic, pentru că era mai în vîrstă decît mine și cred că el nici nu mă cunoaște. Știu că era un sionist cotoriu și că a urmat facultatea la Cernăuți, unde, de asemenea, e activat pe linia sionismului. Mai tîrziu am aflat că a plecat în Palestina, într-un grup de capi ai organizației „sioniste”, iar după un an și-a chemat acolo și familia”.

Verificîndu-se aceste aspecte s-a constatat că ele corespundeau realității. Ramnon Eliezer, alias Hercovici-Abel, se născuse în Iași la 14 noiembrie 1910 și nu în Cernăuți cum rezuța din actele sale de identitate. Părintii lui avuseseră într-adevăr o prăvălie în acest oraș și un depozit de materiale de construcții. În februarie 1929 plecase din țară împreună cu alți conducători sioniști, pentru a se stabili în Palestina.

Investigațiile efectuate atît în țară cit și în străinătate au evidențiat o serie de amănunte revelatoare cu privire la trecutului său.

Așa de exemplu, Ramnon Eliezer părăsise țara prin portul Constanța, îmbarcîndu-se pe un vas grecesc, ca matelot turc, sub numele de Mustafa Ygur. Odată ajuns la Nicosia, fusese reparat de contraspiionajul englez și deus într-un lagăr de concentrare, unde a reușit să capete încrederea unui ofiter superior britanic, căruia i-a repetat aproape zilnic sentimentele sale filoengleze și faptul că motivele fugii din România fuseseră tendințele tot mai accentuate de fascizare a țării. Așa

se face că la sosirea în Palestina, Ramnon a fost primit cu multă atenție de britanici, care, după ce l-au testat, l-au pus să urmeze un curs de cinci luni, la finele căruia i-au dat gradul de locotenent și l-au repartizat în cadrul unui birou al Intelligence-Service-ului ce acționa în Orientul Mijlociu.

Naționalist convins, cu activitate intensă în cadrul organizației sionist-revizioniste „Iehud Avoda”, Ramnon ținea în secret legătura cu unele cadre de conducere ale Serviciului de ytiri, cunoscut mai ales sub denumirea de S.A.I. (Serviciul de informații de mai tîrziu al armatei israeliene), din însărcinarea căruia îmbrăcase uniforma britanică. În armată s-a evidențiat destul de repede că un ofiter destoinic, îndeplînd misiuni dificile, în urma cărora a fost recompensat și avansat. În același timp, el informa însă conducerea S.A.I. asupra tuturor ordinelor și instrucțiunilor primite pe linia mîinii sale de ofiter de informații englez, a tuturor mișcărilor și intențiilor acestui serviciu în Palestina și în țările arabe.

În timpul războiului a fost delayat în Turcia și în unele țări africane, de unde venea destul de rar la Tei Aviv. Cu ocazia unei asemenea vizite a fost contactat de unul dintre șefii săi israelieni, care i-a comunicat că i se recunoaște gradul de căpitan în cadrul S.A.I.-ului.

După război, Ramnon a mai activat în slujba englezilor pînă în martie 1946, cînd superiorii săi israelieni i-au dat ca sarcină să organizeze în secret o unitate de șoc a Haganei (armata regulată israeliană). Așa a ajuns căpitanul de informații Ramnon Eliezer să „sufere” subit de o depreziune nervoasă, în urma căreia a devenit mic fermier într-o localitate rurală, unde se ocupa de exploatarea citricelor.

Spre sfîrșitul anului 1956, Ramnon s-a retras din armată cu gradul de colonel de stat-major. I s-a cerut să se odihnească și în același timp să studieze problemele cîrmirii țării.

Primele contacte cu lumea comerțului i-au plăcut fostului ofiter de informații. Mai înții a încercat să devină reprezentantul unor firme engleze pe piața israeliană. Apoi a căutat să-și valorifice cunoștințele de limba germană și rusă, călă-

torind în interes de afaceri în aceste țări. Într-o zi însă, i s-a propus să se documenteze asupra pieții românești și să între în relații de corespondență cu unele dintre întreprinderile noastre. Într-un timp, se făcuse cunoscut și printre comercianții și firmele israeliene.

Metodic din fire, Ramnon nu a venit în România ca un necunoscut. El a contactat mai întâi o delegație românească ce se afla la Londra pentru a trata importul unor motoare de nave. Au început apoi insistențele prin corespondență și vizite frecvente la Agenția comercială română din Londra. S-a interesat de mărfurile românești ce puteau fi plasate în Israel; a făcut propuneri pentru contracte în compensație, ori pentru afaceri în trei; a venit cu idei interesante privind plasarea unor mărfuri românești în Africa etc. Într-un cuvânt, făcea totul pentru a se afirma ca un comerciant activ. Toată lumea era mulțumită de el, mai ales că părea tipul omului cu pretenții modeste. Dar, în plină consolidare a pozițiilor ce și le cucerise în România, unul dintre diplomații israelieni cu care era în relații foarte apropiate a fost expulzat pentru că organizase pe teritoriul țării noastre o rețea sionistă de spionaj. Cădru cu experiență, Ramnon și-a dat imediat seama că poate fi urmărit de organele de securitate ca legătură a diplomatului expulzat. De aceea, o bună bucată de vreme el n-a mai călcat pragul nîi unui diplomat. Mai mult chiar, între anii 1963-1965 vizitele sale s-au rarit, scurtîndu-se în același timp și ca durată. Problemele comerciale rămase în suspensie sau apărute ulterior se rezolvau mai mult prin corespondență. Cu toate aceste măsuri de precauție însă, „comerciantul israelian” avea să fie supravegheat de către organele de securitate și mai îndeaproape, relațiile lui cu diplomatul expulzat, precum și activitatea sa tre-cu constituiuînd temeiuri dintre cele mai justificate de suspectare a sa.

II. MISTERUL DIN DOSARUL 46

Serviciul 115 din cadrul Întreprinderii de comerț exterior „Romaxa” avea ca principală atribuție importul de șroturi concentrate *) necesare sectorului agricol. Doi dintre salariații săi de bază — economiștii Tatu Vasile și Tonca Virginia — formau un cuplu redutabil în disputele cu furnizorii străini, operațiunile la care luau ei parte desfășurîndu-se întotdeauna în condiții optime, începînd din faza deschiderii tratativelor pînă la încasarea garanțiilor. Probitatea lor profesională era bine cunoscută în întreprindere și erau apreciați ca atare de către conducerea acesteia. Așa se face că în anul 1968, un referat întocmit de ei, în care se propunea ca din motive de operativitate să se renunțe la ofertele firmelor mărunte în favoarea uneia cu posibilități mai mari, a fost aprobat fără prea multe obiecții. Argumentele care pledau în favoarea firmei israeliene „Ranon”, căci pe aceasta o considerau cei doi ca fiind cea mai convenabilă, erau întru totul întemeiate: plata produselor oferite de această firmă se făcea în devize libere; firma israeliană putea livra orice cantități, asigura transportul în condiții corespunzătoare și la datele cerute etc.,

*) Amestec de substanțe hrănitoare necesare pentru creșterea animalelor (N.R.)

În vreme ce firmele concurente nu își puteau onora într-un asemenea mod ofertele.

Este interesant de arătat însă că pînă la întocmirea acestui referat unele dintre argumentele de mai sus fuseseră construite și conservate cu grijă, pentru ca acum să poată fi invocate. Respectiv, firmelor a căror înălțurare se propunea în referat li se făceau, de regulă, comentarii în sezoane moarte, cînd produsul solicitat era deja vîndut sau nu putea fi cumpărat decît la prețuri speculative, li se fixau termene de livrare imposibil de onorat și li se amănau, în scop de șicană, plățile. În asemenea condiții, relațiile „Romaxei” cu firmele în cauză se răciră în mod firesc și deci n-au putut exista obiectiv în privința înălțurării lor definitive de pe piața românească. Din acest moment, grături concentrate de soia urmau să se importe numai din Israel, renunțîndu-se la produsele similare oferite de firme din Olanda, Danemarca, Brazilia, Argentina etc.

Se dăduse astfel cale liberă unei firme nu, dintre cele mai însemnate, dar al cărei reprezentant — după cum reieșea din materialele informative — era un om deosebit de amabil și de generos, care știa să facă din sedințele de tratative adevărate momente de destindere. Ceea ce a urmat avea să demonstreze că acesta mai știa și altceva, și anume, să profite de ocazia ce i s-a oferit de a se găsi singur, fără concurență, la masa tratativelor. Încă din prima zi a discuțiilor inaugurate în acest context, comerciantul israelian a majorat prețul grăturilor concentrate de soia cu 10 \$ la tonă, respectiv în loc de 105 \$ tonă, aceasta costa acum 115 \$. Informatorul „Gore”, care a fost prezent la tratative ca delegat din partea română, a relatat că Tatu Vasile, de asemenea reprezentant al părții române alături de colega sa nedespărțită Tonca Virginia, a adoptat la început o poziție de așteptare, fiind de părere că nu trebuie să se dea satisfacție pretențiilor de preț ale israelianului. Același Tatu Vasile, ca un funcționar conștiincios și corect ce se pretindea a fi, a propus să se verifice încă

o dată prețurile practicate de alte firme, cerînd prin telex oferte din Olanda și Danemarca.

În acest stadiu, „Gore” a plecat în interes de serviciu în străinătate, Tatu Vasile și Tonca Virginia rămînînd să continue singuri discuțiile cu reprezentantul firmei israeliene.

Situația fiind presantă, fostul Consiliu Superior al Agriculturii avînd nevoie urgentă de grături concentrate de soia, în cele din urmă s-a încheiat un contract în care se stipula că „Romaxa” va cumpăra produsul firmei israeliene cu 112 \$ tonă, ceea ce însemna că pretențiile furnizorului fuseseră reduse de la 10 \$ spor la tonă la 7 \$. Se economisneau astfel aproximativ 45.000 \$ din suma cerută inițial de către comerciantul israelian, Tatu Vasile a apreciat încheierea acestui contract ca pe un succes, pe care n-a ezitat să și-l atribuie imediat, cerînd să fie recompensat.

Dacă se are însă în vedere că au fost cumpărate 15.000 tone de grături concentrate, beneficiul părții israeliene a rămas totuși destul de substanțial.

Dosarul nr. 46, care conținea scriptele acestei operațiuni, era învaluit în mister. Tratatивele decuseseră în așa fel, încît cu greu se putea închipui că nu s-a făcut totul pentru ca partea română să obțină maximum de avantaj. Sporul de 7 \$ la tonă cîștigat de firma israeliană constituia însă o pierdere însemnată pentru partea română și trebuau descoperite cauzele care au permis acest lucru.

Întrucît din studierea dosarului nr. 46 n-a răzultat decît că totul era în perfectă ordine, s-a trecut la căutarea acestor cauze mai înainte, respectiv în perioada care a precedat majorării prețului de către comerciantul israelian.

După cum s-a văzut, același persoana care, au încheiat acum acest contract propuseseră atunci și obținuseră aprobarea de a trata cu o singură firmă furnizor. Prin anularea competiției comerciale se dăduse firmei acceptate ca cea mai convenabilă din toate punctele de vedere posibilitatea de a specula situația creată emițînd pretenții sporite de preț, ceea ce s-a și întîmplat. În aceste condiții era firesc ca inițiativa lui

Tatu Vasile și Toncea Virginia să trezească suspiciuni îndreptate de faptele petrecute. Se punea deci întrebarea: scopul inițiativei celor doi a fost cel motivat în referat sau era vorba de o acțiune intenționată de favorizare a firmei israeliene, prejudiciind-se astfel interesele statului român? Înainte de a se clarifica această problemă trebuia aflat însă dacă cei doi economiști erau pretabili la a fi atrași într-o asemenea acțiune, sau poate numai unul dintre ei, și care anume. În acest scop s-au intensificat măsurile informative pe lângă cei în cauză, pentru a-i cunoaște mai întâi sub toate aspectele vieții și activității lor, pentru ca apoi să se tragă concluziile de rigoare.

S-a stabilit astfel că Tatu Vasile fusese jurist de profesie, dar se reprofilase de mai multă vreme în economist, meserie în care se dovedea foarte priceput și întreprinzător. Fiind destul de inteligent și cu experiență în activitatea comercială îi plăcea să-i domine pe cei din jur, se simțea bine când era laudat și nu suporta succesele altora. Era tot timpul obsedat de ideea că nu se realizase încă, la nivelul meritelor sale, pe nici un plan. Se manifesta nemulțumit în familie, iar pe tărâm profesional a avut aproape întotdeauna ceva de revendecat. Semnificativ în acest sens este faptul că de-a lungul activității sale întocmise nu mai puțin de 19 memorii, în care solicita să fie promovată în funcție sau să i se recunoască reala lui capacitate profesională prin trecerea sa în clasă de salarizare superioară. Era avid după distincții materiale, ultima dovadă în acest sens fiind solicitarea unei prime cu ocazia încheierii contractului cu firma israeliană.

La rândul ei, Toncea Virginia era o funcționară mai puțin înzestrată din punct de vedere intelectual, fără imaginație și cu preocupări limitate. De teamă de a nu greși, accepta fără rezerve argumentele celor pe care-i considera mai bine pregătiți decât ea. În serviciu trăcea drept o femeie cu relații suspuse, motiv pentru care nu era prea mult deranjată de colegi. Îi plăceau glumele și petrecerile și se îmbrăca cu gust, fiind o clientă obișnuită a magazinelor de consignatie. Atențiile și cadourile îi făceau mare plăcere, ca și călătoriile în străinătate.

Era egoistă și în general nu se bucura de aprecieri măgulitoare, mai ales din partea celorlalte funcționare din întreprindere. În familie era caracterizată ca foarte autoritară. Se purta dur cu femeia de serviciu și din manifestările cotidiene se părea că nu-și iubește nici copilul, nici soțul. Față de vecini avea o atitudine distantă, nu participa la nici o acțiune cu caracter obșteșc, afirmând că-i ajunge cit muncеște la serviciu. Singurele persoane ce se bucurau de atenția ei erau o soră a soțului, căsătorită cu o personalitate din cadrul unui minister, și Tatu Vasile, pe care-l aprecia ca pe un om deosebit de înzestrat și de la care considera că are numai de învățat.

Trăsăturile negative de caracter ale celor doi economiști evidențiate de materialele informative au dus la concluzia că ambii puteau fi ușor corupți de cineva interesat în acest sens. Mai pretabil părea a fi însă Tatu Vasile, temerile în sprijinul acestei ipoteze constând în următoarele: de el depindeau în cea mai mare măsură importurile de Țărilor concentrate de sola; în general el își exprima întotdeauna nemulțumirea că nu câștiga pe măsura capacității sale și era capabil să facă orice pentru a-și spori veniturile; sub aspectul concepțiilor politice avea o serie de manifestări care trădau legăturile ce le-a avut în trecut cu legionarii; se stabilise cu certitudine că îl cunoscuse pe reprezentantul firmei „Ranon” încă din anul 1967, când făcuse o deplasare în interes de serviciu la Belgrad.

Întrucât acest reprezentant nu era altul decât Ramnon Eliezer s-au întreprins noi măsuri informative, de pe urma cărora s-au obținut date ce au permis să se tragă concluzia că Tatu Vasile acționase încă de la început după un plan stabilit în prealabil, la realizarea căruia comerciantul israelian avusese o contribuție însemnată.

Redând faptele în succesiunea lor cronologică, principalele secvențe ale desfășurării acestui plan au fost: mai întâi — așa după cum s-a mai arătat — se pusese la punct răcirii relațiilor cu celelalte firme, fapt comunicat de către Tatu Vasile lui Ramnon Eliezer, cu ocazia discuțiilor ce le avuseseră

la Belgrad. Apoi urmasă contactarea firmelor respective de către comerțianul israelian, care, în poziție de intermediar, a preluat interesele lor pe piața românească, făcând în scurt timp dovada posibilităților sale pe această piață. Propunerile lui Ramnon conveniseră firmelor daneze și olandeze, care, în schimbul acordării unui comision, obținuseră facilități concrete pe linia plasării produselor lor în România.

După organizarea acestui „mini-cartel”, Ramnon Eliezer controla cu autoritate cererile și ofertele de șroturi concentrate se vînd pe piața românească. Tată „Vașile fiind axul” de speșii ce punea în valoare întregul mecanism.

Fostul ofițer de informații anglo-israelian lucrase cu înțelepciune și cu răbdare. Din octombrie 1969, „mini-cartelul” său producea cu fiecare tonă de șroturi concentrate livrate pieței românești nu mai puțin de 10 \$ pentru propriul buzunar (7 \$ de la partea română prin diferența de preț și 3 \$ de la firmele străine, drept comision). Și ca orice negustor care-și vede „vizul cu ochii”, el va încerca să-și rentabilizeze și mai mult în următorii ani această mică „industrie de deșeuri”.

Între timp se mai întîmplase un lucru care nu se putea să nu atragă atenția: de unde după expulzarea diplomatului israelian ce fusese demascat că a organizat o rețea de spionaj în țara noastră prezenta lui Ramnon Eliezer în România se redusese substanțial, începînd din anul 1968 comportamentul său suferise modificări radicale.

S-a constatat astfel că acesta a început din nou să vină foarte des în țara noastră și că de fiecare dată, atît la sosire, cît și la plecare, trecea în mod obligatoriu pe la ambasada israeliană. El redevenise omul sociabil care căuta să lege prietenii, nu se mai grăbea să plece din țară după 3—4 zile și aproape de fiecare dată vizitele sale corespundeau unor evenimente interne și internaționale, cu care ocazie sondu opinii și reținea ceea ce i se părea interesant.

Așa de pildă, sederea lui Ramnon Eliezer în București a coincis cu conflictul din Orientul Mijlociu și cu perioada

imediat următoare, cu evenimentele din Cehoslovacia și cu deslășurarea lucrărilor Congresului al X-lea al P.C.R., precum și cu o serie de sărbători naționale, cînd în mod obișnuit, întreprinderile de comerț exterior nu au program de lucru.

Această schimbare de atitudine a fost ușor pusă pe seama venirii la post în România a unui diplomat israelian, despre care s-au obținut date că era șeful grupei de cadre ale serviciului de informații israelian ce acționau sub acoperire diplomatică la București.

Pe de altă parte, poziția României în problema Orientului Mijlociu preocupa foarte mult guvernul israelian, care era în egală măsură interesat și de relațiile țării noastre cu celelalte țări socialiste.

De asemenea, trebuie menționată reconsiderarea metodelor de lucru ale spionajului israelian folosite în acțiunile întreprinse în țara noastră, în sensul directivelor primite de diplomați de a evita orice conflict cu autoritățile românești și de a conserva bunele raporturi existente între cele două țări. Pe această linie, diplomaților spioni li se recomanda să folosească cu precădere posibilitățile concrete de care dispun turiștii și comercianții israelieni, al căror contact cu cetățenii români este mai puțin „bătător la ochi”.

În fine, era mai mult ca sigur că serviciul de spionaj israelian nu-și putea permite să lase în afara preocupărilor pe unul dintre cadrele sale cu experiență care, pe deasupra, dispunea de posibilități bune în țara noastră.

În privința modului în care Ramnon Eliezer își motiva schimbarea de comportament, este de remarcat faptul că acesta declara deschis că se simte din ce în ce mai bine în țara noastră, că-i plac rînduilele de la noi și că în cei cîțiva ani de cînd vizajează în România simpatia lui pentru români a căpătat valențe noi. Găsea, de asemenea, că „românii nu mai sînt reticenți față de străini” și că peisajul bucureștean nu mai este dominat „de militari și de poliști”. Față de informatorul „Gore” a arătat chiar că legătura sa cu pămîntul românesc este așa de puternică, încît ar fi gata să se înroleze ca voluntar

intr-o eventuală „legiune străină” și să lupte aici, în cazul în care România ar fi atacată de cineva.

Toate aceste aspecte au ieșit pregnant în evidență cu ocazia analizării cazului în primăvara anului 1970. În consecință, s-a dispus întreprinderea unor măsuri complexe de urmărire specială a lui Ramon Eliezer, în ideea că nu este exclus ca pe lângă rezolvarea în mod fraudulos a unor interese comerciale, acesta să aibă în sarcină și o serie de probleme ale rezidenților din cadrul ambasadei israeliene la București.

III. LEGĂTURILE...

Rezultatul măsurilor întreprinse după analiza din primăvara anului 1970 s-a concretizat în identificarea — prin folosirea rețelei informative, a fiiajului, a controlului secret al corespondenței și a altor mijloace ale muncii de securitate — a unui număr de 43 de legături, majoritatea cetățeni români de naționalitate evrei.

Și de data aceasta s-a putut constata că Ramon acționase cu pricepere, trădându-și deopotrivă inteligența în acțiuni, perfidia și experiența. Era clar că nu toate cele 43 de legături serveau scopurilor sale, unele dintre ele fiind făcute pentru de-rutare. Selecționarea celor care prezentau interes pentru organele de securitate a impus eforturi colective conjugate, la care au participat, deopotrivă, oameni, mijloace și timp.

La baza selecției s-au avut în vedere următoarele criterii:

— locul de muncă al cetățeanului în cauză, funcția ce o deținea, dacă lucra sau nu cu date și documente secrete, natura acestora;

— dacă avea rude sau relații în țară și în străinătate, în special în Israel, care prezentau interes pentru securitate;

— dacă a efectuat deplasări în interes personal sau de serviciu în Israel sau în alte țări capitaliste, cine a avut inițiativa pentru efectuarea călătoriilor, care a fost comportarea înainte, în timpul călătoriei și la întoarcerea în țară;

-- dacă ei sau vreun membru al familiei erau cunoscuți ca simpatizatori ai ambasadei israeliene din București, durată și scopul vizitelor etc.

-- date privind trăsăturile de caracter (vicii și pasiuni), comportarea în familie și societate.

modul în care legătura respectivă a fost contactată de Rammon, frecvența contactelor, precum și faptul dacă a mai avut relații oficiale sau neoficiale cu alți cetățeni străini și caracterul acestor relații.

Pe baza materialelor obținute din verificarea fiecărei legături în parte s-a hotărât deschiderea a două dosare de urmărire informativă specială.

Unul dintre aceste dosare îl privea pe un anume Saly

firme din Israel, pe care Rammon Eliezer o reprezenta în România. Prin natura atribuțiilor didactice, Saly Ioșif intra în

la care obținea o serie de materiale cu caracter secret, ce-i erau necesare la întocmirea unor lucrări științifice.

Enunțându-se combinativ mijloacele muncii de securitate treceau informativă, tehnica operativă, controlul secret al co-

atunci când va veni în România.

u prof. dr. universitar în științe ale pedagogiei, în vârstă de 40 de ani, căsătorit, cu doi copii, un băiețel și o fată, deosebit de amabil, foarte inteligent, cu o înaltă cultură științifică, profesională și umană.

pe cetățeanul israelian. Pe lângă o serie de relații verbale, el a furnizat și un material scris referitor la discuțiile sale cu Rammon, în care, printre altele, menționa

„Am sesizat la domnul Rammon Eliezer că face tot ce-i stă în putință pentru a mă cultiva și a-mi cunoaște relațiile mai

necesitatea atragerii în Israel a intelectualilor evrei din toată

la origine și că unii au venit deja în Israel, unde li s-au creat posibilități dintre cele mai bune de lucru. La început nu lăsa

acestor probleme, însă pe parcurs m-am convins că nu înver-

permis fiului meu să se căsătorească cu o creștină. Aici am

că are o altă intenție.

Apoi, dl. Rammon a avansat continuu, devenind din ce în ce mai concret în intențiile lui

toate acestea. Atunci am început să lucrez în colaborare cu Rammon în vederea realizării de proiecte științifice.

part de la ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

I ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

I ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

I ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

I ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

I ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

I ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

I ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

I ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

I ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

I ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

I ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

I ... de la ... de la ...
 de la ... de la ... de la ...

Cele două persoane ascultate au declarat a fi pierderea
aşa de mare încât au fost nevoiţi să se dea seama de faptul că
cei doi să realizeze un nou schimb de materiale. Există însă
ca la întâlnirea vizată pentru realizarea flagrantului
între cei doi să nu aibă loc decât o simplă discuţie şi atunci
ar fi fost posibil să se ajungă la o înţelegere.

În urma discuţiilor ambele părţi au fost de acord cu
cuturilor şi în cunoştinţă de cauză să se alege momentul cel
mai potrivit pentru realizarea flagrantului. Cu sprijinul specia-
listilor organelor de securitate în probleme de mijloace teh-
nice de ascultare a fost confecţionat un dispozitiv de emisie
adaptat la condiţiile concrete ale terenului. S-au creat posi-
bilităţi de ascultare şi înregistrare în podul unei clădiri din
apropierea parcului şi prin efectuarea a două experimente di-
rect la locul de întâlnire al celor doi s-au făcut ultimele reţuturi.
Cu toate acestea mai existau încă suficiente temeri în legă-
tura cu modul cum va decurge întreaga operaţiune. Cei pregă-
tiţi pentru ducerea ei la bun sfârşit se întrebau pe bună drept-
ate cum vor proceda în cazul când străinul ar alege alt loc de
întâlnire, ori altă bancă. Dar dacă banca respectivă va fi ocu-
pata în acel moment de altcineva? În ce mod se va asigura
securitatea mijloacelor tehnice instalate? etc.

În scopul prevenirii situaţiilor potenţiale evidenţiate de
aceste întrebări şi, în ultimă instanţă, pentru rezolvarea cu
succes a cazului, s-a întocmit un plan de măsuri în care s-au
prevăzut, printre altele, următoarele:

- filajul se va organiza pe zone, în funcţie de mişcarea
celor două persoane urmărite, la ei participând efectiv şi ofiţeri
care lucrează cazul.

- în afara mijloacelor tehnice de ascultare amplasate di-
nante, vor fi pregătite şi altele de rezervă, pentru a fi instalate
în funcţie de situaţia care s-ar ivi pe parcurs.

- în baza unui studiu amănunţit al locului respectiv se

cei doi ar auzi, ca într-o primă fază, că acesta din urmă ar
şi aşeza un dispozitiv de emisie din partea dotată cu mijloace
tehnice de ascultare.

- emiţtoarele instalate să funcţioneze pe lungimi de
undă diferite, pentru a nu se suprapune.

- să se creeze condiţii pentru a se efectua fotografii pe
întinerie.

În paralel cu pregătirea minuţioasă a acestui plan, s-au în-
treprins o serie de acţiuni combinate menite să-i determine
pe urmăriti să acţioneze în aşa fel încât să poată fi demascată
activitatea lor infracţională.

Astfel, întrucât de la o vreme Ramon Eliezer nu-şi mai
facuse deloc apariţia în România, s-a pus la cale aducerea lui
grabnică în ţară. Pentru aceasta s-a cerut mai întâi informato-
rului „Gore” să facă o apreciere asupra necesarului de import
de şroturi concentrate pe anul 1971. Prompt ca de obicei, in-
formatorul a arătat că deşi nu mai erau decât câteva zile până
la încheierea anului 1970, cantităţile pentru anul viitor la re-
perul respectiv nu fuseseră stabilite. Se purtau încă discuţii
între beneficiari şi Comitetul de Stat al Planificării. Deoarece
la unele dintre discuţii participase şi Tatu Vasile acesta l-a
informase superiorii că în mod sigur se vor reduce cantităţile
importate dar nici el nu ştia cu cât anume şi cu ce se vor
înlocui. Într-o zi el l-a confiat lui „Gore” că un specialist din
Ministerul Agriculturii, Industriei Alimentare şi Apelor (M A
I A A), bun prieten al său, îl informase că participase personal
la întocmirea unui referat pentru conducere, în care se de-
monstra nelemenicula reducerii cantităţilor de şroturi concen-
trate la import. În condiţiile creşterii continue a sectorului
zootehnic Tatu se declarase satisfăcut de poziţia specialistului
respectiv şi încercase să demonstreze în faţa celorlalţi salariaţi
forţa argumentelor prietenului său prin câteva cifre statistice
date de curând publicităţii.

În aceste împrejurări, s-a luat măsura ca la discuţiile cu
beneficiarul să participe informatorul „Gore” pentru ca astfel,
în mod treptat, Tatu să fie rupt de această sursă de informare.

Pe de altă parte s-au făcut demersuri ca prietenul lui , , din cadrul MAIAA, să nu mai fie solicitat în probleme de

de fapt consilier juridic

Către finele lunii ianuarie 1971 situația arăta cu totul altfel. La sugestia organelor de securitate, „Gore” ceruse oferte și din alte țări producătoare de șroturi concentrate de soia întrucât datorită inundațiilor din Europa și a secetei care blătise în anul 1970 dropotivă în Asia și în America de Sud produsele agricole se scumpiseră urios, acesta a fost sfătuit să modifice artificial prețurile la ofertele primite, făcând de exemplu, 123 \$ în loc de 128 \$ tona. Tot în această perioadă informatorul primise și primele comenzi de șroturi din partea MAIAA, care le solicita în cel mai scurt timp cu putință.

La prima ședință de lucru, „Gore” a făcut comunicarea că s-au primit comenzi urgente pentru șroturi și că trebuie obținute oferte în cel mult zece zile. Pripită și superficială ca de obicei, Tonca Virginia a răspuns că este inutil să se solicite și alte oferte în condițiile existenței banelor relații cu firma

„Ramon”, care oricând ar răspunde pozitiv la comenzi. Mai târziu, în discuțiile ulterioare, s-a vădit că în realitate Tonca nu și-a dat seama că se cerea oferte pentru a se avea un control asupra

142 \$ tona

Încheiere a luat cuvântul „Gore”, care a arătat că dint deja în competiție și alte firme ce oferiseră fără să li se solicite, cantități însemnate la un preț informativ de 123 \$ tona. Dar, pentru a respecta bunele maniere, e bine să fie

prețive, după care a încheiat dosarul, făcând totodată semn celor doi funcționari că ședința de lucru se terminase

Proceedindu-se astfel, lui Tatu i se întinse o cură,

mai târziu decât prețurile. Profunditatea pe care o făcuse în instituție doar pentru circa o jumătate de oră, Tatu a trecut la acțiune, consultând cu febrilitate fișele dosarului

La numai două ore după aceea, „Gore” a comunicat, conform înțelegerii, că „se găsește carne la pachet”, ceea ce însemna că semnele puse de informator pe timpul cit fusese plexat nu mai erau la locul lor. S-au întreprins imediat măsuri de relevare a amprentelor digitale și s-a stabilit că unele dintre acestea, găsite altă pe oferte, cit și pe copertele dosarului erau identice cu cele ale lui Tatu Vasile

„Gore” a mai informat că în aceeași zi Tatu prezentase la semn un telex prin care îl invita la București pe Ramon Eliezer

Comerciantul israelian a răspuns invitației surprinzător de repede. Acțiunea întreprinsă de organele de securitate reușise pe deplin. În continuare a fost nevoie de înlăturarea tuturor posibilităților prin care cei doi ar fi putut comunica. „Gore” era instruit să nu-i lase nici un moment singuri în timpul tratativelor. Trebuia să se afle neapărat modul cum își stabilesc ziua și ora întâlnirii, dar se urmărea totodată și determinarea lor de a se întâlni

IV. ÎNTILNIRI NOCTURNE ÎN PARC

Într-o seară de ianuarie 1971, Ramon Echeverría, un bărbat de 35 de ani, s-a petrecut cu un bărbat necunoscut în parcul de recreație din frigare.

Apreciindu-se că este nevoie de un nou impuls, s-a luat decizia de a efectua o serie de activități de promovare a parcului de recreație. Odată cu începerea activității de lucru, s-a început să se discute cu privire la activitatea de promovare. În ziua de 29 ianuarie 1971, Ramon Echeverría a fost invitat la o întâlnire cu un bărbat necunoscut în parcul de recreație din frigare. În timpul întâlnirii, s-a discutat despre activitatea de promovare a parcului de recreație. În timpul întâlnirii, s-a discutat despre activitatea de promovare a parcului de recreație.

În urma discuțiilor, s-a decis să se efectueze o serie de activități de promovare a parcului de recreație. S-a decis să se efectueze o serie de activități de promovare a parcului de recreație. S-a decis să se efectueze o serie de activități de promovare a parcului de recreație. S-a decis să se efectueze o serie de activități de promovare a parcului de recreație.

să se efectueze acte premargătoare

În urma discuțiilor, s-a decis să se efectueze o serie de activități de promovare a parcului de recreație. S-a decis să se efectueze o serie de activități de promovare a parcului de recreație. S-a decis să se efectueze o serie de activități de promovare a parcului de recreație. S-a decis să se efectueze o serie de activități de promovare a parcului de recreație.

Se pare că scopul organizației acestei combinații simple

pentru că imediat s-au angajat într-un dialog care avea
confirmare suspensiunile ce planau asupra lor

Ce veyti ai? Mai e încă cineva aici? I-a întrebat
Hammon cerându-l pe Tatu

— Nu l-a răspuns acesta, dar am primit ceva din Brazilia.
La ce?

— La 123 \$ tona preț informativ. Cred că tratat poate
ajunge la 120 \$ tona.

— Nu, nu se poate. Preturile au crescut și eu trebuie să
cștig. De ce ai cerut din Brazilia, vrei să mă joci?

— N-am cerut, a replicat Tatu. Au oferit așa informații
pune și te-am chemat aici. Să fii primul. Asta e, dacă

ele și vor comenzi fulger. Aia nu pot repede

— Asta nici nu se discută, doar știu. Mie însă mi-mi place
ceva de ce mai trebuie să se bazeze și altceva.

... cu uvezite,
că trebuie să fim foarte atenți

— Nu las. Nu pot să las prea mult, pentru că eu mai
m obligatoriu.

— Domnule Tatu, îți spun încă o dată, să ști că eu doresc
să facem treabă. Am impresia însă că sint urmărit. Am văzut
azi o mașină.

— Aoleu, atunci înseamnă că returnăm

— Da! N-o să ne putem întâlni. Dar cum să-ți dau ce
ți-am promis? Dacă știu că rămânem singuri, aducem acum
Poate să mă ure plin sus în cameră?

— Nu, nu, că se întoarce dintr-o elipa în alta. Spune-mi
cât am dacă se închide?

— Domnule, vrei fix sau îți dau la tonă? Vii în martie
în Iugoslavia? Eu voi fi acolo, unde știu. Sosești pe data de
16 martie și stai 5 zile.

— A! Sigur! Dacă nu vin oficial, vin în excursie și tot
vin. M-au propus cei de la Agricultură. Greutatea e că nu sînt
pe sectorul meu. În orice caz, am să vin.

— Acolo îmi spui, ce și cum, fără teamă. Eu îți dau și
treaba după tine.

— Bine, domnule Hammon, uite că vine și blo du.

Furcă nărzase citeva minute în plus față de cel prevă-
sese. „Gore” s-a scuzat din nou. A pus apoi în servietă medi-
camentele pe care le cumparase și a continuat să discute cu
cei doi diferite probleme lipsite de importanță pentru organele
de securitate. De fapt ceea ce se discutase în absența sa era
suficient pentru seara aceea. Rolul fiecărui personaj în ope-
rațiunea dosarului nr. 46 era, de-acum, clar. În mașina în care
se ascultase convorbirea s-a întors actul procedural în con-
formitate cu prevederile legii, consimțându-se în procesul-
verbal de constatare a efectuării actului, premergător ora și
locul întâlnirii, precum și faptul că discuțiile fuseseră înregist-
trate ca urmare a unei sesizări oficiale primite din partea con-

Februarie a fost o lună de abuzuri pentru Tatu. Plecarea sa în Iugoslavia ori se anula, ori se repunea în întregime. Nici marile nu începuseră sub auspicii mai bune, până la urmă în delegație fusese introdusă o altă țară de fapt raspundea de sectorul respectiv.

Văzându-se în imposibilitate de a se întâlni cu Har

zane că-i mai vădă buclul, deși el oferise altă se certase.

Către finele lunii martie, între Serviciul 115 din „Romana” și beneficiarul în speță - M.A.I.A.A. - se crease o atmosferă de incandescență. Se apropiau termenele la care marfa trebuia să fie la București și încă nu se contraseraser nimic.

non” cu care relațiile de colaborare erau mai strinse.

lucurești pe nea-

ful de 120 \$ luna.

Au început imediat tratativele, dar după două zile de

În aceste condiții s-au făcut din nou demersuri

tăpănuș și a înțeles că Tatu era un om care lăsa în trecut toate cauzele și se concentra pe prezent. Nu mai avea timp să se gândească la trecut și să se preocupe de viitor. El era un om care trăia în prezent și se concentra pe prezent.

... ..

— Care-i situația, domnule Tatu? Ce se întâmplă aici la voi? Te-am așteptat la Belgrad, de ce n-ai venit?

— Domnule
Nu așteptarea tot o lăchierăm până la urmă.

— Bine, dar re-ți cu Belgradul n-ai mai plecat?

— Nu! Dar nu e nimic, delegația nu a plecat încă. Va pleca, mi se pare poimine. Pe mine și așa nu mă mai interesează. Încă între timp în locul meu pleacă o cunoaștere.

— Ce, s-a aflat ceva?

Da de unde! Eu eram de fapt propus să plec dar momia asta care negociați nu avea nimic de revelat, at s-a dus și s-a plins.

Bine, dar riceai că vii ca turist în cel mai rău ar?

— Am vrut dar a fost prea târziu. Nu mai era timp când să aprobarea. Găsisem un doctor care avea un bilet eliberat la Ioto cu o excursie dar a fost necesar. Până la urmă a plecat el.

— Domnule, ai la mine niște bani. De-aia te-am așteptat. Ma gândeam cum ai să-ți plătești. Și e o sumă frumoasă!

— Eh, mare lucru. Mai cumpăram ceva, mai lăsam la cineva pentru altă dată. Eu am acolo posibilități.

— În sfârșit, care e problema? Ai mai avut în via?

— Nici eu nu știu. Blocul este la cutite cu Agricultură. Dar să știți că ai concurență.

Cine?

— Brazilienii, „Taricho”.

— „Taricho”? N-am auzit de ei! Ce prețuri au?

— Mai mici, în orice caz. Mult mai mici!

— Și ai avansat? Ai făcut ceva?

— Vezi, de fapt sînt mai multe oferte, dar ei nu ne pot oferi așa de repede și aici e mare nevoie. Să știi că s-ar putea face ceva, dar fără mine e mai greu.

— Cum adică? Eu nu înțeleg. S-ar putea să mă concureze?

— Sigur că da. E o firmă vest-germană care ne-ar putea livra urgent ceva^{*)}. În orice caz, nu prea mult, și prețul e bun. Cu asta s-ar acoperi pentru moment nevoile.

— Stai, domnule, dar d-ta ce faci?

— Păi, asta e, că fără mine nu se poate face nimic. Eu ți-am promis că de la d-ta vom cumpăra și așa va fi!

Toată caritatea?

— Nu, domnule.

— Bine, dar atunci putem încheia piață luni?

— Și eu am tot interesul, dar să știi că va mai fi nevoie

— Domnule, ce, ești copil? La mine este asigurată. Și tu ce? Mîine vorbesc cu Tel Aviv-ul și cer să vedem cît mai au în m. stoc.

— Eu nu angajez în altă parte.

— Dar să știi că discut cu d-ta prietenește. Asta-i chestiune de încredere.

— Mie-mi spui... Eu am mai mare grijă... Nici nevasta...

— Nu mi-e ușor. Eu fac eforturi mari. Și vezi și d-ta...

poate ne vedem marți în parc

— Atunci pe marți, la ora obișnuită.

— E în regulă. A, bună-seara, doctore, ai cam întîrziat, a s-a adresat Ramnon lui „Giora”, care tocmai sosise.

În timpul acestei discuții, printre mese putea fi văzut un etalon cu aparatul în mîna. Într-o prietenie...
La sfîrșit... așteptării. El atrăgea discret atenția...
...pe la... repetată... blînd...
...amator... pentru... de fapt...
Era, într-adevăr, prea devreme.

...la... la... pe...
...la... la... la...

El întrebă aproape în același timp

— Ai reușit, Dobre?

— Da, am făcut una de aproape și una mai de departe. Cred că am reușit.

— Foarte bine, pentru că și noi am prins o discuție interesantă.

...la... la... la...
...la... la... la...

discuțiilor

Dar ascultarea acestor discuții a mai avut și o altă im-

...la... la... la...
...la... la... la...

...la... la... la...
...la... la... la...

...la... la... la...
...la... la... la...

...la... la... la...
...la... la... la...

...la... la... la...
...la... la... la...

...la... la... la...
...la... la... la...

...la... la... la...
...la... la... la...

[illegible][illegible]

România. Faptul că încheiasă un contract în condiții de
tașcase pentru el, față de riscul pe care și-l p
tial, îl irita permanent și a început să se îndoaie
reușite și-a zis la un moment dat că poate Tatu
stimulat mai substanțial. „Va trebui să stau
vorba cu el” își spunea israelianul hotărât.

Maiat de această intenție la 22 octombrie 1971 it
descindea din nou la București. Cum era și firesc, s-a e
tat mai întâi la „Romaxa” unde timp de trei zile a pur
tut oficial pe marginea unor viitoare afaceri comerciale
In dimineața de 25 octombrie

Considerându-se că a fost omisiunile încheia
potrivnice intereselor statului român desfășurată de către
două elemente s-a hotărât trecerea la procedura lor in
frant chiar în seara respectivă.

scutit lucrul

pe linie informativă se stabilise că Tatu Vasile a
trimis un document secret de servicii referitor la condi
cumpărare a premixurilor pe care în mod indubitabil ave
t-l arate străinului pentru că îi promisese că îl va ajuta
vînd „Romaxei” asemenea marfă.

- se știa din discuția lor precedentă că Rammon urma
schia lui Tatu o sumă de bani și unele obiecte de uz personal
pe care nu putu să i le înmîneze decît cu prilejul aștei li
tineri.

Erau deci condiții deosebit de favorabile pentru realiz
unii flagrant în consecință s-au luat toate măsurile pen
ra Rammon Eliezer și Tatu Vasile să fie surprinși în cel m
potrivit moment de demascare a activității lor.

În parcul Grădina Icoanei și-a făcut apariția mai
Rammon. A doua întîlnire din tunc, și de această dată o

... în fața porții de intrare tit în mare e
le pe buclă în profunzime martora alt
complet și nu vorbitor străn s-a apropiat cu pa
și s-a așezat ca după un drum lung și oboșitor. La circa 10
minute după aceea o siluetă de talie mijlocie, care intrase în
Grădina Icoanei de pară nu dorea altceva decît să se plimbe
a privit cu atenție de jur-împrejur, s-a apropiat, a luat loc
lîngă străin și i s-a și adresat pe un ton de dojană.

Nu știu, zău, domnule Rammon, cum de ai lăsat sub
prețul pe care ți-l indicasem eu! Deși e destul timp de atunci,
nici acum nu mi-a trecut nezaul!

Am impresia domnule Tatu, că n-ai știut totul. Eu
tocmai mă întrebam ce s-o fi întimplat de m-ai lăsat singur
rînd aveam mai multă nevoie de dumeata! Ce am cîștigat
eu din afacerea asta aranjată cu dumeata?

Nu știu, domnule, nu eu am scăzut prețul cu doi dolari.
Mie nu poți să-mi reproșezi nimic.

- În sfîrșit ce-am promis e clar, dar mie îmi rămîne
foarte puțin. Spune mi însă cum stăm cu premixurile? E vreo
concurență?

Da, desigur, dar voi aranja

zime!

Bine, atunci uite aici document pozum! L-am scos din
dosar să-l citești personal. Făte!

Da

Trebuie să-i pun înă la loc cît mai repede. Am vrut
să spun ceva, e ca și făcut! Dacă nu erai slab de inger cîștigai
mai mult.

- Evident că n-am știut cum să procedez! De aceea nici
tu te-am neglijat. Pozum, ai aici încă patru mii, dar sper
să aranjăm cu premixurile. Uite și acest pachet.

Tatu n-a mai avut însă timp de replică.

părse cu ocazia unei călătorii în Europa occidentală, le luase cu el pentru a le vinde la un magazin de consignatie, dar nu convenise asupra pretului.

Sofia sa însă a declarat ulterior că nu cunoaște ca Tatu „să fi avut la el, când a plecat în oraș, ceva obiecte și nici bani, pentru că plătiese deja reparațiile la cooperativă”.

Mai mult, în acea după-amiază de luni magazinul de consignatie fusese închis, or el pretinsese că nu căzuse de acord asupra pretului.

Această încercare de inducere în eroare a fost un semnal că cercetarea penală privindu-l pe Tatu Vasile avea să fie dificilă.

La domiciliul acestuia s-au găsit, cu ocazia efectuării percheziției, noi probe materiale, printre care: trei cămăși bărbătești; un cupon de stofă de lână pentru costum bărbătesc; ciorapi de damă; rujuri și parfumuri, toate etichetate „Made in Israel”, precum și două sticle cu whisky. Într-un geamant s-a găsit un plic ce conținea 40 de bancnote a 100 lei, prinse tot cu un elastic de culoare roșie; suma de 3000 lei în obligațiuni C.E.C. a 200 lei fiecare; două librete C.E.C. cu câștiguri în autoturisme, fiecare având înregistrată suma de 5000 lei. Tot aici se aflau două agende de birou pe numele său, în care erau înscrise date privind importul de șroturi concentrate de soia din 1967 până în 1970, primele cu care fuseseră contractate, prețurile, precum și sarcinile din planul de import defalcat pe trimestre, tratativele la care participase ș.a.

Conform prevederilor legale, toate aceste înregistrări trebuiau să se afle în seiful instituției în care lucra Tatu și nicidecum la domiciliul lui. De aceea, împreună cu obiectele amintite mai sus, agendele respective au fost ridicate în vederea cercetărilor.

În ceea ce îl privește pe Ramon Eliezer, asupra sa au fost găsite mai multe însemnări care conțineau: datele convorbirilor oficiale și, pe scurt, problemele discutate; cifre reprezentând cantități, prețuri, termene de livrare ale firmei sale, dar și ale concurenței (acestea erau subliniate); datele întâlnirilor

nirilor particulare cu Tatu; cadourile și sumele de bani pe care i le dăduse acestuia etc.

Procese-verbale de percheziție, alături de cele de constatare a efectuării unor acte premergătoare și de procesul-verbal de prindere în flagrant au constituit primele probe justificabile importante în documentarea cauzei.

A urmat cercetarea învinuitorilor, în vederea obținerii declarațiilor acestora cu privire la faptele comise. Ramon Eliezer, încă nedumerit, chipurile, asupra motivelor reținerii, își exterioriza frământările lăuntrice lovind răscoală, cu virul degetelor, cristaliul de pe biroul la care ședea. „Înțelegând” în cele din urmă ce anume se dorea de la el, a cerut hîrtie și, după ce s-a concentrat cîteva minute, a scris despre rostul întâlnirii sale cu funcționarul român, despre discuțiile purtate, despre obiectele și despre cei 4000 lei prinși cu un elastic roșu, oferiti ca „răsplată pentru serviciile ce i le făcuse”. Explicînd apoi în ce au constatat aceste servicii, Ramon a subliniat că informațiile pe care domnul Tatu i le-a dat la cerere i-au fost „necesare și utile în tratative”. Cum a ajuns să-i ceară informații? Foarte simplu. Mai întîi a sesizat că lui Tatu îi plac banii și obiectele de proveniență străină. Studiindu-l bine pentru a se convinge dacă nu se înșală, a venit apoi în întîmpinarea dorinței acestuia. Dar cheltuielile făcute astfel trebuiau recuperate. Cu informațiile oferite de Tatu încheia afaceri avantajoase, o bună parte din câștig rămîndu-i lui, iar o parte mai mică oferindu-i-o complicitului său sub formă de bani românești și de obiecte de producție israeliană.

„Așa am ajuns — menționa Ramon în declarație — să ne întîlim în particular, în Grădina Icoanei, aproape de fiecare dată cînd veneam în România”.

Dacă cercetarea lui Ramon Eliezer a decurs relativ ușor, străinul recunoscînd că se face vinovat de încălcarea legilor statului nostru, demascîndu-l în același timp și pe Tatu Vasile, acesta a continuat multă vreme să se mențină pe poziția abstracționistă adoptată încă de la prinderea în flagrant.

La fiecare ascultare a sa și chiar la confruntarea cu Ram-

non, Tatu Vasile a încercat să se disculpe, să diminueze gravitatea faptelor comise, apreciind că greșeala lui ar fi constat doar în încălcarea „dispozițiilor Ministerului Comerțului Exterior privind regimul întîlnirilor cu cetățenii străini, ceea ce nu constituie infracțiune ci abatere disciplinară”.

Intrucît nici documentul găsit asupra sa în momentul arestării nu putea constitui o probă concludentă, care să-l determine să-și recunoască faptele infracționale, s-a cerut și s-a obținut aprobarea pentru a se folosi în cadrul cercetării penale benzile magnetice pe care fuseseră înregistrate convorbirile dintre funcționarul român și comerciantul israelian — operațiuni consemnate în procesele-verbale de efectuare a unor acte premergătoare urmăririi penale.

După ce, într-una din zile, cînd i s-a dat să asculte fragmente din convorbirile înregistrate, Rammon s-a recunoscut vovca, fapt consemnat într-un proces-verbal, i s-a oferit această posibilitate și lui Tatu Vasile.

La auzul discuțiilor ce le purtase între patru ochi cu Rammon și despre care n-a bănuit nici măcar o clipă că cineva ar putea avea cunoștință, acesta a declarat: „Văd că aveți probe clare, incontestabile. Nu-mi rămîne decît să spun adevărul, pentru a mă bucura de circumstanțe atenuante”. Așadar, ideea de a se înregistra convorbirile și de a se întocmi procese-verbale de constatare a efectuării unor acte premergătoare și-a dovedit din plin eficiența. Pînă în fata evidențelor, Tatu Vasile n-a mai avut încotro și a fost nevoit să-și recunoască vinovăția. El a mai încercat totuși să se abată de la linia adevărului, inclusiv în cadrul procesului, dar eforturile sale în acest sens au fost zadarnice.

Numeroasele materiale probatorii existente la dosarul cauzei au permis Tribunalului Militar București ca în urma analizei lor să constate existența infracțiunilor săvîrșite și să-l condamne pe inculpatul Tatu Vasile și Rammon Eliezer la 5 ani și, respectiv, 3 ani închisoare.

În conformitate cu dispozițiile legale în vigoare, Rammon

Eliezer a plătit cautiunea pentru asigurarea executării pedepsei, după care a părăsit imediat țara.

Pentru faptul de a fi înlesnit lui Tatu Vasile — prin superficialitatea manifestată în îndeplinirea sarcinilor de serviciu — favorizarea lui Rammon Eliezer în tratativele duse pentru încheierea unor contracte comerciale și pentru că a încălcat ea însăși normele legale referitoare la relațiile cu cetățenii străini, primind o serie de cadouri despre care nu a adus la cunoștință șefilor săi, salariați Tonca Virginia a fost avertizată de organele de securitate și sancționată de conducerea instituției.

★

Poate neașteptat pentru cuplul celor doi condamnați, dar perfect justificat dacă se are în vedere faptul că întotdeauna orice încercare de cîștăluială în dauna economiei naționale, a intereselor statului este firesc să fie sortită eșecului, acest epilog dovedește că organele de securitate au reușit printr-o muncă perseverentă și calificată să descopere și să lichideze o complicitate ostilă, care tîndea să se perpetueze.

Eforturile înconunate de succes ale celor ce au rezolvat astăzi cazul atestă un adevăr care nu mai trebuie demonstrat, și anume că, acționîndu-se cu combativitate și ingeniozitate, în virtutea vigilenței revoluționare și a intransigenței față de dușman — trăsături caracteristice de bază ale ofițerului de securitate —, se poate da riposta cuvenită oricui ar atenta la securitatea statului, indiferent sub ce formă ar face-o.

Legile țării, indicațiile conducerii de partid, ordinele ministrului de interne, sentimentul datoriei față de patrie și popor constituie prin ele însele cel mai favorabil cadru de realizare în bune condițiuni a sarcinilor de apărare a securității statului.

CUPRINSUL

<u>Cap.</u>	<u>Pag.</u>
I. Ramnon Eliezer, alias Hergovici Abel	3
II. Misterul din Dosarul 46	9
III. Legăturile	17
IV. Intâlniri nocturne în par	27
V. Epilog	61

Redactor : cpt. VASILE GHEORGHIU
Comitet : s. c. RADU STOIAN

Comanda nr. 000000000

E. M. nr. 00100

Data la scriere : 22.01.1972

Data de tipar : 22.08.1972

Lucrarea constina 40 pagini.